

VANESSA SPRINGORA

EL CONSENTIMENT

Traducció de Marta Marfany

Empúries

narrativa

Vanessa Springora

El consentiment

Traducció de Marta Marfany

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Le consentement*
© Éditions Grasset & Fasquelle, 2020

Primera edició: setembre del 2020

© de la traducció: Marta Marfany Simó, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. I 2.789-2020

ISBN: 978-84-17879-52-5

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

I

LA NENA PETITA

La nostra saviesa comença on acaba la de l'autor, i voldríem que ens donés respostes, quan tot el que pot fer és donar-nos desitjos.

MARCEL PROUST, *Sobre la lectura*
(traducció d'Anna Casassas)

A l'alba de la meva vida, verge de tota experiència, em dic V. i, amb tot just cinc anys, espero l'amor.

Per a una filla, el seu pare és una muralla. El meu només era un corrent d'aire. Recordo, més que una presència física, la sentor de vetiver que perfuma el bany de matinada, objectes masculins escampats, una corbata, un rellotge de polsera, una camisa, un encenedor Dupont, la manera com aguanta el cigaret entre el dit índex i el del mig, bastant lluny del filtre, una manera de parlar sempre tan irònica que no sé mai si fa broma o no. Se'n va d'hora i torna tard. És un home ocupat. Molt elegant, també. Les

seves activitats professionals varien tan de pressa que no puc captar-ne l'essència. A l'escola, quan em pregunten sobre la seva professió, soc incapaç de dir a què es dedica, però és evident que, com que el món exterior l'atreu més que la vida domèstica, és algú important. Almenys és el que m'imagino. Sempre va vestit impecable.

La meva mare em va tenir a l'edat precoç de vint anys. És bonica, els cabells d'un ros escandinau, la cara suau, els ulls blau pàl·lid, una silueta esvelta amb corbes femenines, un to de veu bonic. La meva adoració per ella no té límits, és el meu sol i la meva alegria.

Els meus pares fan bona parella, l'àvia ho diu sovint referint-se a l'aspecte físic d'estrella de cine que tenen tots dos. Hauríem de ser feliços, però els records que tinc d'aquella vida tots tres junts, en aquell pis on conec breument la il·lusió d'una unitat familiar, són un malson total.

Al vespre, arraulida sota els llençols, sento el pare que crida, que li diu «porca» o «puta» a la mare, i no entenc per què. Explota de gelosia per qualsevol cosa, un detall, una mirada, una simple paraula «fora de lloc». En un instant les parets es posen a tremolar, els plats volen, hi ha cops de porta. Té mania obsessiva i no tolera que canviem de lloc cap objecte sense la seva aprovació. Un dia gairebé escanya la mare perquè li va caure un got de vi sobre

unes estovalles blanques que ell li acabava de regalar. Aquestes escenes són cada vegada més freqüents. És una màquina desenfrenada, ja no el pot aturar ningú. Ara els pares es passen hores senceres dient-se el nom del porc. Fins a l'hora intempestiva que la mare ve a amagar-se a la meva habitació i plora en silenci, arraulida contra meu, en aquell llitet estret de nena petita, i després se'n torna, sola, al llit conjugal. L'endemà el pare dorm un altre cop al sofà del menjador.

La mare va gastar tots els cartutxos contra aquella ira irreprimible i aquells capricis de criatura consentida. No hi ha cap remei per a la bogeria d'aquest home que en diuen temperamental. El seu matrimoni és una guerra sense fi, un carnatge que ningú no recorda com va començar. El conflicte aviat es resoldrà de manera unilateral. Només és cosa d'unes setmanes.

Tot i així, aquell parell un dia es devien haver estimat. La seva sexualitat, al final d'un interminable passadís, oculta rere la porta del dormitori, a mi em produeix el mateix efecte que un angle mort on hi ha un monstre amagat: omnipresent (els atacs de gelosia del pare en són el testimoni quotidià), però totalment esotèric (no tinc cap record ni d'una abraçada, ni d'un petó, ni del més ínfim gest de tendresa entre els meus pares).

Sense ser-ne conscient, el que per sobre de tot

vull descobrir ja aleshores és el misteri que aplega dos éssers rere la porta tancada d'un dormitori, què hi passa. Com en els contes infantils, en què l'element meravellós irromp de sobte en la realitat, en el meu imaginari la sexualitat s'assembla a un procés màgic a través del qual els nadons neixen per miracle, i aquest procés pot aparèixer d'improvís en la vida de cada dia, sota formes sovint indesxifrables. L'encontre, provocat o accidental, amb aquesta força enigmàtica produeix ben aviat en la nena petita que soc una curiositat persistent, i terroritzada.

Em planto diverses vegades a l'habitació dels pares, en plena nit, plorant, dreta al llindar de la porta, queixant-me de mal de panxa o de mal de cap, segurament amb l'objectiu inconscient d'interrompre els seus jocs amorosos, i me'ls trobo amb el llençol que els tapa fins a la barbeta, fent cara d'idiotes i estranyament culpables. De la imatge precedent, la dels seus cossos entrelligats, no en tinc el més petit record. La tinc com esborrada de la memòria.

Un dia la directora de l'escola convoca els pares a una reunió. El pare no ve. La mare escolta, neguïtosa, el relat de la meua vida diürna.

—La seva filla està morta de son, sembla que no

dormi gens a la nit. Li he hagut de posar un llit improvisat al fons de la classe. Què passa? Diu que a la nit hi ha baralles molt violentes entre el pare i la mare. A més, la professora de guàrdia se l'ha trobada moltes vegades al lavabo dels nois a l'hora del pati. Li vaig preguntar què hi feia. Em va contestar amb tota naturalitat: «Ajudo el David a fer pipí dret. Li aguanto la tita». Al David li acaben de fer la circumcisió, i diguéssim que li costa... encertar-la. Li puc assegurar que, als cinc anys, aquesta mena de jocs no són gens estranys. Només volia que ho sabés.

Un dia la mare pren una decisió irrevocable. Aprofitant que soc de colònies durant les vacances, planificades en secret per poder fer el canvi de casa, deixa el pare definitivament. És l'estiu abans de començar primària. Al vespre una monitora se m'asseu a la vora del llit i em llegeix les cartes de la mare, que em descriu el nostre pis nou, la meva nova habitació, la meva nova escola, el meu nou barri, en resum, la nova disposició de la nostra nova vida, quan torni a París. En aquell racó rural perdut on m'han enviat, entre els crits de la canalla ara salvatge en absència dels seus pares, tot plegat em sembla molt abstracte. A la monitora molts cops se li entelen els ulls i se li trenca la veu mentre em llegeix

aquelles cartes maternes falsament alegres. Després d'aquest ritual del vespre, de vegades a la nit em troben somnàmbula, baixant les escales de recules, en direcció a la porta de sortida.